

**PAULA
TREICK
DEBOARD**

**TUNNID
TÄIS
LEINA**

Paula Treick DeBoard
The Mourning Hours
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Paula Treick DeBoard
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

N02323517
ISBN 978-9949-82-048-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Minu Tea Time'i sõpradele,
sest olen seda alati lubanud.

PROLOOG

Oktoober 2011

Kohe pärast Milwaukeed nägin enda taga auto tulesid - Wisconsin liikluspolitsei - ja keerasin teeserva.

Juba enne kui politseinik aknale koputas, hakkasin sorima õlakotis, mida olin hommikust saati kaasas tassinud. Olin kiiruga pakkinud - mobiiltelefon, huuleläige, punt kraadiõppetöid, mis tuli ära hinnata, narmendav ajakiri US Weekly.

Elektriakna nuppu otsides nägin oma peegeldust aknaklaasil: kortsus riided, juuksepiirile kogunev rasu, kaksteist tundi varem kasutatud ripsmetušš silmade all laiali nagu sinikas.

„Ma tean, ületasin kiirust,“ ütlesin, enne kui aken täielikult avanedagi jõudis. Öö oli külm - kas keskläänes oli talv tõesti peaaegu käes? Olin elanud aastaaegadeta pehmes udus ja jahedus näpistas mind läbi T-särgi. Tundus, nagu oleksin aastaid kõnnitrenažööril sammunud ja saaksin alles nüüd tasakaalu tagasi.

„Juhiluba ja auto dokumendid,“ ütles politseinik masinlikul toonil. Vaatasin tema poole, aga pimedus varjas mehe nägu, ainult tema ametimärk säras ja jakikrae seisis kangelt püsti. Tema vöökohal ragises raadiosaatja.

„Ma üürisin selle auto lennujaamas,“ ütlesin ja võtsin Hertzi plastümbriku, kus olid läikivad voldikud ja leping, mis vajus lehvikuna lahti, kuni nähtavale ilmus minu unepuudusest ebakindel allkiri lehekülje servas. Tegelikult oleks see võinud olla ükskõik kelle allkiri.

Politseinik uuris lepingut taskulambivalgel tähelepanelikumalt, kui mina olin lugenud seda, seistes lennujaamas järjekorras, kus minu selja taga niheles kaksikümmend inimest. Korraga hakkasin muretsema, et nagu suurema osa asjadega oma elus polnud ma võtnud endale aega väikeses kirjas sõnumit lugeda ja väljapääsu otsida.

„Teie luba?“ küsis politseinik.

„Jah, mu luba...“ Võtsin kotist rahakoti, mille kileakna taga haigutas tühjus. Krediitkaardid, mu Berkeley ID-kaart, Starbucks kiinkekaart, millel oli kuninglik summa viiskümmend seitse senti. Tundsin endal politseiniku pilku. Otsingu kiirendamiseks kallasin käekoti istmele tühjaks. Tosin pastakat, salvrätinutsak, millesse lennukis nutsin, tinapaberi külge kleepunud piparmündipastill – ent juhiluba ei olnud. Hakkasin jaurama nagu linnaloo saanud vaimuhaige. „Inspektor, mul on nii kahju. Tavaliselt olen väga ettevaatlik juht. Aga mu lend hilines ja ma kibelesin teele asuma ja tee on peaaegu tühi...“

Keset seda jauramist puudutas mu käsi mul ikka veel kaelas rippuvat dokumenditaskut. „Oi! Siin see ongi!“ Jumal tänatud. Pidin juba end äärepealt usaldama Wisconsinis osariigi õigussüsteemi hoolde, mis polnud mulle kunagi eriti muljet avaldanud. Selle asemel ulatasin politseinikule juhiloa, mis aegub mu järgmisel sünnipäeval: mu ettevaatlik naeratus, elulised andmed, mis olid pisut paranenud, tolli võrra pikem, kümme naela kergem.

„California, mis?“ ütles ta. „Vein kihla, et siin on natuke jahedam.“

Puhkesin kergendustundest naerma ja mängisin kaasa. Lõppude lõpuks elavad Californias ju kõik L.A.-s. Me oleme

kõik päikesest pleekinud blondiinid, kes topivad oma lapsed läikivatesse linnamaasturitesse ja kärutavad nad surfi-laagrisse.

„Nad vahest sõidavad seal ka kiiremini,“ märkis inspektor. „Ma registreerisin teil kaksteist miili üle piirkiiruse.“

„Andke andeks,“ kordasin oma T-särgi serva näppides. Ta ei teinud minust väljagi ja vajutas raadiosaatja nuppe. Registreerimismärk – et kontrollida, ega auto ole varastatud? Minu nimi juhuks, kui olen kohtust kõrvale hoidnud narkootikumide omamise või prostitutsiooni või röövi pärast?

Minu nimi. Kängestusin, see oli automaatne refleks inimesele, kes on kuulnud hoolikalt sätitud soenguga ajakirjanikke oma nime uudistesaaetes hoolikalt hääldamas. Kartsin, et politseinik saab mu närvilisest olekust aru, nagu koer haistab kassi. Californias polnud mu nimi tähtis; see ei meenutanud kellelegi midagi nii, nagu siin. Inspektor oli küllalt vana, et seda juhtumit mäletada, Hammarstromi nimi oli kõikide Wisconsinis lehtede esikülgedel.

Ta ulatas Hertzi ümbriku mulle tagasi, juhiluba oli kõige peal. Kui ta akna juurde kummardus, nägin tema nägu – kahvatu, vuntsidega, juuksepiir laubal taandumas. „Kuhu te siis teel olete?“

Mu pilk libises uuesti teele. 43. kiirtee viib mind mööda Port Washingtonist, Oostburgist, Sheboyganist. Enne Manitowoci pööran 151. teele, sõidan mööda kurvilist ja käänulist maa-piirkonna teed Watankeesse, Rural Route 4-le, kruusatatud sissesõiduteele, verandal põleva lambi juurde.

Ainult et nüüd on kõik teisiti, sest teda pole enam mind ootamas.

Korraga tundsin selle paiga tõmmet nagu sügavale maasse, asfaldi alla maetud magnetit. See oli midagi, mida ma polnud kunagi suutnud korralikult selgitada oma kultuurigeograafia kraadiõppe üliõpilastele, võib-olla oli asi selles, et ma polnud kunagi suutnud seda iseendale seletada. *Kohataju.* Naeratasin

politseinikule, jahedas sügisõhtus minu poole kummardunud võõrale. Kusagil sügaval sisimas, kus ma olin pigistanud oma lapsepõlve kõvasse nähtamatusse rusikasse, hargnes midagi aeglaselt lahti ja lõdvenes. *Kirsten, lase sel minna. Lase minna.*

„Kuju,“ ütlesin raskelt neelatades. Tol hetkel tundus see ainsa tõena, kõige sügavama võimaliku tõena. „Ma lähen koju.“